

[C. O. Pedersen.]

at Grænsen den Gang var sat omkring ved 1 800 Kr.; det var, saa vidt jeg husker, noget nær den højeste Indtægtsgrænse for Aldersrentenyderne. Denne Grænse blev i 1927, da vi havde en anden Kroneværdi, sat ned til — nu husker jeg det ikke saa nøje; men det forekommer mig, at det var til omkring 1 500 Kr. Nu vil den højtærede Minister have den sat op igen til over 2 000 Kr.; men det forekommer mig, at den højtærede Minister maa kunne sige sig selv, at dette lader sig ikke gøre i en Tid, som den, vi befinder os i. Det vilde være herligt, hvis Danmark var saa rigt et Land, at vi kunde tillade os det; men det er det ikke. Vi er ikke saa velhavende, at vi kan give Folk med en Indtægt paa 2 000 Kr. Aldersrente, i Betragtning af, at mange af dem, der skal betale den, har meget mindre i Indtægt.

Da Ministeren kom til Spørgsmaalet om den samlede Udgift, havde Ministeren noteret sig den Bemærkning, jeg fremdrog forleden Dag om de 2½ Mill. Kr., som jeg ikke mente, Ministeren var i Stand til at spare; og nu gav den højtærede Minister en anden Forklaring. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse disse tre Linier; for Ministeren bør dog huske dem. (*Socialministeren* [Steincke]: Jeg kender dem udmærket). Ja, forleden Dag kendte den højtærede Minister dem ikke. Men der staar nu ikke des mindre:

„Efter det nye Forslag maa Aldersrenten beregnes til 68 Mill. Kr. Medens der spares 2½ Mill. Kr. gennem Ændringer paa Sygeforsikringens Omraade, naar der fremtidig normalt kun skal ydes Aldersrente til Sygekassemedlemmer....“

— med andre Ord: der glider nogle af Aldersrentenyderne ud, saadan maa man læse det, og saadan har ogsaa andre læst det. Men med den Forklaring, den højtærede Minister giver, er det jo muligt, at hans Tal kommer til at passe for de 2½ Mill. Kr.s Vedkommende, og det forekommer mig derfor ikke at være saa stort et Stridsspørgsmaal; det er jo til Slutning et Regnestykke. Men hvad jeg noterede mig, er, at Ministeren i Virkeligheden her gaar ind for den Betragtning, at hans Beregning ikke hviler paa noget solidt Grundlag. Den højtærede Minister indrømmer jo ganske aabent, at Statistisk Departements Tal er lidt for gamle, og han siger rent ud, at han gerne vil medvirke til, at vi faar de Tal, der skal bruges, med andre Ord, at vi faar Regnestykket ført à jour. De Tal, Statistisk Departement har brugt og gentagne

Gange har advaret os mod at tro alt for stærkt paa, stammer jo fra 1923—1924. Nu forekommer det mig, at Ministeren til- sagde sin Støtte til, at vi kunde faa nyere Tal at holde os til. (*Socialministeren* [Steincke]: Ja, de kommer hvert femte Aar; de kommer nu). Maa jeg saa ikke sige til den højtærede Minister, at her vilde der virkelig være Brug for et Cirkulære; den højtærede Minister har jo for nylig været saa rask til at udsende Cirkulærer. Der behøvedes ikke andet, end at den højtærede Minister foranledigede en af sine Kolleger til at sende et Cirkulære ud til alle Kommunalbestyrelser, netop nu i disse Dage, hvor de faar Selvangivelserne. Naar saa de faar dem gjort op, vil de i en Haandevending kunne besvare ogsaa dette. Men hvis de først skal gøre det en Gang hen paa Sommeren, saa bliver det et stort Stykke Arbejde. Derfor vil jeg anbefale, at denne Sag tages op nu; saa kan vi, inden vi igen skal samles til Efteraaret, uden at det volder Kommunalbestyrelserne den allerringeste Ulejlighed, faa Tal, som vi i Virkeligheden kan bygge paa, og som Statistisk Departement vil gaa ind for, hvad det ikke vil for de foreliggende. Naar jeg har kritiseret det finansielle Resultat, har jeg bl. a. ogsaa henvist til den Syvendedel, som Opholdskommunen skulde betale, og som jeg mente, kunde være lille nok til at medføre, at Kommunalbestyrelserne var saa økonomiske, som de i Virkeligheden helst burde være, og jeg har jo peget paa, at det nedsatte Udvalg ikke mindre end tre Steder er inde paa den Tanke, at det, det først og fremmest gælder om ved Refusionsordningen, er, at Kommunalbestyrelserne ikke sløjer af. Og man kan virkelig med gode Grunde spørge sig selv: er nu den Syvendedel tilstrækkelig til at holde Kommunalbestyrelserne vaagne alle Vegne, for at de ikke skal blive lidt for tilbøjelige til at se gennem Fingre med Bevilling af Aldersrente, for det er jo i Virkeligheden dem, der kommer til at bevilge den for en Del af dem, der ligger ved Takstgrænsen, om jeg saa maa sige? Naar de ser lidt mildt paa Indtægten og paa, hvad Huslejen i eget Hus er værd, ved vi nok, hvor mange der kan smutte igennem. Det ved baade den højtærede Minister og jeg. Naar det kun er en Syvendedel af Udgiften, der foresvæver de Folk, som skal afgøre Sagen, kan det være, at de vil sløje en lille Smule af. Det var det, jeg pegede paa, og som jeg mener, man maa henlede Opmærksomheden paa, naar det drejer sig om Bekostningen ved den hele Reform, og det er der saa meget mere